

МОТИВИ КЪМ ПРИСЪДА № 52/27.03.2024 година по НОХД №3532/2023г. на БРС.

Бургаска районна прокуратура е внесла обвинителен акт по Досъдебно производство № 47/2023г. по описа на 04 РУ гр.Б, пр.пр. № 18461/2022г. по описа на Районна прокуратура - гр. Бургас, с който е повдигнато обвинение срещу С. Х. П., роден на **** в гр.Б, български гражданин, *****, ЕГН: *****, за това че:

за периода от м.юли 2022г. до м.юли 2023г. включително, в гр.Б, след като е осъден с Решение №83/17.03.2015г. по гражданско дело № 1612/2014г. на Окръжен съд - Бургас, в сила от 07.04.2015г., да издържа свой низходящ - малолетния си син К. С. П., роден на ****г., с ЕГН: *****, чрез неговата майка и законен представител - М. П. Н., съзнателно не изпълнил задължението си в размер на повече от две месечни вноски, а именно 13 /тринадесет/ месечни вноски, всяка една от които в размер на 100 /сто/ лева, възлизащи общо на сумата от 1300.00 лева, платими в гр. Бургас, като деянието е извършено повторно - след като е осъден с Присъда №260003/14.03.2022г. по НОХД №312/2021г. по описа на РС-Бургас, в сила от 30.03.2022г. за престъпление по чл.183, ал.1 от НК - **престъпление по чл.183, ал.4 вр. ал.1, вр. чл. 28, ал.1 от НК.**

Производството пред настоящия първоинстанционен съдебен състав протече по реда на глава XXVII НПК, като при условията на чл.371, т.2 НПК подсъдимият призна изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и се съгласи да не се събират доказателства за тези факти, с оглед на което съдът на основание чл.372, ал.4 НПК обяви, че при постановяване на присъдата си ще се ползва от направените самопризнания, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

В пледоарията си прокурорът поддържа повдигнатото обвинение досежно фактическата обстановка, изнесена в обвинителния акт, позовавайки се на събраните в хода на производството доказателства. Счита, че следва да се приложи разпоредбата на чл.183, ал.3 от НК.

Защитникът – адв.Х. също излага доводи в насока приложимост на разпоредбата на чл.183, ал.3 от НК.

Подсъдимият заявява, че се придържа към казаното от защитника си, като моли да не бъде наказван.

Съдът, след като обсъди събраните доказателства и доказателствени средства по отделно и в тяхната съвкупност и в съответствие с разпоредбите на чл.13 и чл.18 НПК, намери за установено следното:

От фактическа страна:

Подсъдимият С. Х. П. е роден на **** в гр.Б, български гражданин, *****, с адрес: гр.Б, *****, ****, ЕГН: *****,

Подсъдимият П. и свидетелката М. Н. имали интимна връзка, от която на ****г. във Федерална Република Германия се родило общото им дете - К. М. Н., с ЕГН: *****. Подсъдимият не припознал детето поради раждането му в чужбина. На 01.09.2014г. обвиняемият подал искова молба до ОС-Бургас против свидетелката М. Н., с което поискал да се приеме за установено по отношение на нея, че е баща на общото им дете - К. М. Н. /каквито били имената на детето към датата на подаване на исковата молба/. С исковата молба, обвиняемият поискал още да бъдат променени бащиното и фамилното име на детето, както и да му бъдат присъдени родителските права над детето, при което детето занапред да живее с него. По този повод било образувано гражданско дело №1612/2014г. по описа на

Окръжен съд гр.Б. С Решение №83/17.03.2015г. по делото, влязло в законна сила на 07.04.2015г., съдът приел, че подсъдимият и свидетелката Н. имали връзка, от която било родено общото им дете като постановил, че приема за установено, че подсъдимият е баща на детето, постановил да се впише в акта за раждането му промяната на бащиното и фамилното име /като детето занапред се казвало К. С. П./, предоставил родителските права на майката – свидетелката М. П. Н. и предоставил детето да живее при нея /на адреса ѝ в гр.Б., *****/, като определил режим на лични контакти между него и подсъдимия П.. Със същото решение БОС осъдил подсъдимия да заплаща на детето си К. С. П., роден на ****г., с ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител – свидетелката М. П. Н., месечна издръжка в размер на 100 лева, считано от датата на подаване на исковата молба - 01.09.2014г. до настъпване на законни причини за нейното изменяване или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска. За така постановеното Решение и с неговото съдържание, подсъдимият бил запознат непосредствено след постановяването му, но не изпълнявал задължението си да заплаща издръжката.

С Присъда №260003/14.03.2022г. по НОХД №312/2021г. по описа на РС- Бургас, в сила от 30.03.2022г., подсъдимият бил осъден за това, че за периода от м.май 2015г. до м.септември 2020г. включително, съзнателно не изпълнил задължението си в размер на повече от две месечни вноски, а именно 65 вноски в общ размер от 6500 лева - престъпление по чл.183, ал.1 от НК, като му било наложено наказание „Пробация“, с мерки по чл.42а, ал.2, т.1 и т.2, всяка от които с продължителност 6 месеца. Наказанието „Пробация“ по тази присъда, подсъдимият изтърпял на 16.11.2022г.

Преди да бъде осъден с горепосочения съдебен акт, както и известно време след това, подсъдимият П. започнал да изпълнява задължението си да плаща дължимата издръжка, макар и със забавяне, като превеждал по няколко издръжки наведнъж. Плащанията, той правел към свидетелката Н. чрез преводи по банковата ѝ сметка, както и чрез изпълнително дело №20182120400809, образувано в полза на детето К. С. П., роден на ****г., с ЕГН *****, при ДСИ Т.М. при РС-Бургас.

За периода от м.юли 2022г. до м.юли 2023г. включително, подсъдимият С. П. преустановил плащанията на дължимата от него издръжка, като незаплатени от него останали 13 месечни неплатени вноски, всяка една от които в размер на 100 лева или всички в общ размер от 1300 лева.

По доказателствата:

Така изложената фактическа обстановка съдът прие за несъмнено установена от събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, подкрепящи самопризнанието на подсъдимия, с което същият признава изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, а именно: свидетелски показания на св. М. П. Н. (л.30, л.43 от ДП), св. Ж. Ч.Ч. (л.94 от ДП), св. Д. З. Х. (л.97 от ДП), обясненията на подсъдимия (л.114 от ДП), заверен препис на Решение №83/17.03.2015г. по гражданско дело №1612/2014г. по описа на Окръжен съд гр.Б (л.10-13, 18-21 от ДП); удостоверение за раждане (л.9 от ДП), извлечение от сметка (л.44-64), копие на 3бр. платежни нареждания (л.35-36 от ДП), платежни нареждания (л.26-33 от делото), 3бр. справки (л.40-42 от ДП), медицински документи (л.68-70 от ДП), справка от ДСИ за образувани изпълнителни дела и постъпили по тях суми (л.83-88 от ДП), справка за изплатено парично обезщетение при временна нетрудоспособност, трудоустрояване и майчинство и/или помощ (л.31-33 от ДП), съдебно – медицинска експертиза №302/2023г. (л.105-106 от ДП), както и всички други писмени доказателства, събрани в хода на наказателното производство.

Така изброените доказателства са безпротиворечиви и еднопосочни. Съдът кредитира изцяло показанията на свидетелката Н., като същите са последователни и логични, а също

така са подкрепени и от наличните по делото писмени доказателства.

Показанията на свидетелката се подкрепят и от обясненията на подсъдимия П., който не отрича извършването на вмененото му във вина деяние.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.303, ал.2 НПК, за да постанови осъдителна присъда, съдът следва да установи по несъмнен начин както авторството на лицето, обвинено в извършване на инкриминираното деяние, така и всички признаци от фактическия състав на престъплението.

Непосредствен обект на престъплението по чл.183 НК са обществените отношения, в рамките на които се изпълняват задълженията на определени от закона лица да осигуряват средства за съществуване на нуждаещите се, които са нетрудоспособни и не могат да се издържат от собственото си имущество. В конкретния случай задължението на подсъдимия П. произтича от Семейния кодекс, като той е дължал издръжка на ненавършилото пълнолетие свое дете, независимо дали последното има възможност само да се издържа.

Престъплението по чл.183 НК е продължено престъпление, което се осъществява с едно деяние във форма само на бездействие и то трайно и непрекъснато в определен период от време. Непосредствен обект на посегателство на престъплението по чл.183, ал.1 НК, съответно на наказателноправна защита, са обществените отношения в семейството, в конкретния случай породените във връзка с дължимата от родителя издръжка спрямо неговите непълнолетни низходящи, за задоволяване на техните ежедневни потребности. Укоримостта в поведението на дееца по този престъпен състав е именно съзнателното неизпълнение на задължението в размер на две или повече месечни вноски. Тези обществени отношения се характеризират не само с правопораждащия ги факт, но и със своите страни и предмет.

От обективна страна в конкретния случай е налице влязло в сила съдебно решение, с което деецът е осъден да издържа своя низходящ - Решение №83/17.03.2015г. по гражданско дело №1612/2014г. по описа на Окръжен съд гр.Б.

Изпълнителното деяние на посоченото престъпление се изразява в бездействие-неизпълнение на задължението за издръжка в размер на две или повече месечни вноски. П. не е изпълнил задължението си в периода от м.юли 2022 год. до м.юли 2023 год. включително в размер на 13 /тринадесет/ месечни вноски, всяка една от които в размер на 100 /сто/ лева, възлизащи общо на сумата от 1300.00 лева. Тук следва да се отбележи, че издръжката служи за задоволяване на бъдещи нужди на лицето, на което се дължи, поради което същата е изискуема от началото на месеца, за която се дължи (в този смисъл и Определение № 9 от 4.П.1977 г. по н. д. № 54/77 г., I н. о.).

Налице е и особеният субект на престъплението - лице, което е осъдено да издържа свой низходящ.

От субективна страна престъплението е било извършено при условията на пряк умисъл, тъй като подсъдимият П. е съзнавал общественотоопасния характер, предвиждал е общественотоопасните последици и е целял тяхното настъпване. Подсъдимият е съзнавал, че е бил осъден да заплаща издръжка на детето си, но въпреки това съзнателно не е изпълнявал задължението си.

Подсъдимият П. е **** с Присъда №260003/14.03.2022г. по НОХД №312/2021г. по описа на РС-Бургас, в сила от 30.03.2022г. за престъпление по чл.183, ал.1 от НК, поради което и настоящата престъпна деятелност се определя като осъществена в условията на „повторност” по смисъла на чл.28, ал.1 НК.

Следва да се посочи, че липсват основания да се приеме, че в конкретния случай липсва обществена опасност на извършеното и същото не съставлява престъпление (т.е. за приложение на чл.9, ал.2 НК), тъй като не се установиха никакви изключителни обстоятелства, които да са създали обективна невъзможност за подсъдимия да изпълнява задълженията си. Напротив, към настоящия момент той е намерил начин да плати всички вноски. Не се установяват и други обстоятелства, които да сочат, че деянието е малозначително или че степента му на обществена опасност е явно незначителна.

По наказанието:

Съдът намира, че тъй като до постановяване на присъдата, задължението в размер на 1300.00 лева (хиляда и триста) лева е изпълнено изцяло, а освен това не са настъпили други вредни последици за пострадалия, следва да бъде приложена поощрителната разпоредба на чл.183, ал.3 НК, като подсъдимият П. не следва да се наказва. За липсата на вредни последици като отрицателен факт съдът заключава от липсата на доказателства в обратна посока.

Изпълнението на задължението от страна на подсъдимия се извежда от представените по делото платежни документи, депозираната от свидетелката Н. нарочна молба /л.38 от делото/ и изрично заявено от нея плащане в съдебно заседание.

Действително, процесната правна квалификация е по чл.183, ал.4 вр. ал.1, вр. чл. 28, ал.1 от НК, като касае повторно извършване на състав на престъплението „неплащане на издръжка“. Настоящият съдебен състав обаче споделя доводите, изложени в **Решение № 784/31.12.1969 г. на I н.о. на ВС**, според което **чл.183, ал.3 от НК може да се приложи и при престъпление по чл.183, ал.4 от НК, ако при първото ****е осъденото лице не се е възползвало от разпоредбата на ал.3 на същия текст и ако изпълни задължението си преди постановяване на присъдата от първата инстанция при повторното съдене.** Систематически ал.3 на чл.183 от НК е подредена преди квалифициращия състав по чл.183, ал.4 от НК за повторно извършване на престъпление по чл.183, ал.1 и ал.2 от НК. Единствено и само систематическото място на разпоредбата обаче не може да доведе до стеснителното тълкуване на привилегиата по ал.3 на чл.183 НК. Основен принцип още в римското право е „*In dubio pro reo*“, а именно тълкуването винаги в полза на подсъдимия. Този принцип последователно се провежда и в нашия наказателен закон, като пример за него е разпоредбата на чл.2, ал.2 НК, предвиждаща прилагането на най – благоприятния за дееца закон. Нещо повече, в случая липсва изрично стесняване на приложното поле на разпоредбата на чл.183, ал.3 от НК, което би било и в разрез с целта на законодателя, намерила израз в чл.183, ал.3 от НК - да насърчи изплащане на закъснелите издръжки.

По разноските:

Накрая съдът се произнесе по разноските в следния смисъл:

- осъди на основание чл.189, ал.3 НПК подсъдимия С. Х. П., ЕГН *****, да заплати разноски в размер на 123,60 /сто двадесет и три лева и шестдесет стотинки/ лева по сметка на ОД на МВР гр.Б.

По делото няма приложени веществени доказателства.

По тези съображения съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: